

Kirándulási gondolatok ...

Nem hiszem, hogy lenne ember, aki ne ismerné, ne szeretné az erdőt. Így vagyok vele én is, szeretem nagyon. Életem legboldogabb idejét töltöttem el benne, a gyermekkoromat. Az erdő volt a barátom. Mert az erdő is él, érez, örül és szenved, éppen úgy, mint mi, emberek. Az erdőnek is van lelke.

Olyanok a fák is, mint az emberek.

Az apró cserjék, som-, kökény- és mogyorófabokrok, akár csak a gyerekek, vidáman, játékos gondatlansággal tarkázzák be a lankás domboldalakat, nincs parancsoló kéz, amelynek engedelmeskednének, nincs komoly hang, amelyre hallgatnának. Azt teszik, amit akarnak... mint a gyermekek...

A gyertyánfák, sudár, karcsú fenyők olyanok, mint a húszévesek, a kamaszok. Azt hiszik, övék az egész világ, azt tehetnek, amit akarnak, úgy törnek fölfelé eszeveszetl, vad iramban, csak fölfelé mindig... amíg aztán a szelek és viharok meg nem cibálják éretlen ágaikat, bohó, ne tovább öcskösök...

A fehér nyirek virágzó, ifjú lányok. Hiuk, csacsogók, kicsit ostobák is. Kibontják selymes hajukat, ágaik a zöld gyepet seprik. És kacérak. Meg-meghajlítják nyers, bódító illatú lombjukat... szeszélyesek, éretlenek, csokolnivalók... lányok...

Milyen komoly a csend a vén tölgyek között. Ők már látják az életet, és értékelik is. Megsenedesedtek. De milyen dúsak, milyen termőek. Kitárt ölükből hull a makk, az áldott termés, a jövő, a diadalmas élet...

És a kidült, korhadásnak indult, mohlepte törzsek, amelyekről már letörtek az ágak, ők csak állanak, komoran, némán, halódón. Alattuk már nő a fű, az új nemzedék, apró, hegyes ágacskák, az unokáik... majd, ha ők egészen elpusztultak, ezek veszik át az öregek örökségét... éppen úgy, mint az emberek...

Szeretem az erdőt...

Tavasszal, amikor furcsa, részegítő illatok áradnak a messzi völgyek mélyéből, ébredő erdők édes lehellete. Rügyek pattannak fel, fehér nedv csurran végig a fák karcsú, ezüstszínű törzsén. És madarak koncerteznek boldog, mámoros ujjongással.

Nyáron, amikor a virágtól terhes ágak hajlanak meg a meleg szélben, a fák lombjain átsütő, porzó fényben millió és millió fényeshátú bogár járja szeszélyes, vidám táncát. Az ég mély kék tengerén hófehér felhők vitorláznak csendesen lefelé, délnek.

Ősszel, ezerszínű ruhát ölt magára az erdő, rózsabarna, aranypiros, szürkéslila levelek hullonganak kerengve, ájult zuhanással a ködtől vizes avarra. Sötét ködök gomolyognak a

esillogó fatörzsek között, és a patak felett átsuhan rebbenő szárnyalással a búcsúzó madársereg.

Télen, amikor fehér takaró borítja be a csendes, álomba-merült dombokat, halálos csend hajol a csupasz fákra, és nagy-nagy béke ölel át mindent, szelíd, megbékélt szeretettel. Alszik, pihen az erdő. De mélyen, a takaró alatt már nyújtózik, ébred a parányi rügy sötét, dermedt álmaiból. Kezdődik az élet, feltartóztathatatlanul, diadalmasan újra...

Igen, él az erdő, éppen mint mi, emberek. Szíve van és lelke. Érez, gondolkodik és beszél is...

Szíve a csend, amelyet mindig megtalálunk benne, ha fáradtan, összetörten, csüggedten menekülünk szelíd, hús fái alá... Lelke a béke, amely ránkhull, megvigasztal és meggyógyít bennünket... Hangja a halk suhogás, amely véges-végig lebeg a fák lombjai között, hogy ha hajnali szél simogatja meg az ébredő leveleket, vagy ha déli forróság ömlik el a mozdulatlan, álmodó bokrok felett, vagy este, ha az álomra térő, fejüket szárnyuk alá dugó madárcák küldik halk sóhajukat hálatalt szívvel a Teremtő felé...

Él, érez, beszél az erdő, csak szív és lélek kell hozzá, hogy meghalljuk szavát és megérezzük szívének halk, csendes dobogását...

Ember az erdő, teremtmény az erdő, lehet társ magányos nyári reggeleken, megújuló zavarhatatlanságával, lehet útnutató a tavasz első zöld ágaival, ha a tél fehér bundája takarja el, taníthat békés megnyugvást, zaklatott őszi esték zúgásából újra és újra felénk visszhangzik az Erlkönig mese-erdejének sejtelme. A legszebb vallomás, a legszebb irodalom zeng az erdők lelkéből...

Pados Pál.

KÖLTEMÉNYEK.

— Madarak- és fák napjára. —

ISTEN HOZOTT, FECSKEMADÁR!

Isten hozott, fecskemadár,
De régen vár egész határ!
Egész határ minden telke,
Hisz te vagy a tavasz lelke!
Száz országon átrepültél,
Isten útján hazajöttél...
Te vagy Isten madárcája,
Hínak-e úgy, más országba?

Jaj, most látom meg egyszerre:
Veréb jár a fészketekre!
Szájában az utca rongya,
Fészketek elbitangolta...
S megszűnik a tanácskozás,
Kezdődik a viaskodás,
Észbekapva, közrekapva,
Támadtok rá a bitangra.